

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story O מקרא-key: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■ </p>												קו:
שבת-שמונה שרצים		מאן דאמר	כ	ט	ז	ו	ה	ד	ג	ב	א	קו:		
מימרא												קו:		
שמנה שרצים האמורים בתורה, הצדן והחובל בהן - חייב.												קו:		
ושאר שקצים ורמשים, החובל בהן - פטור, הצדן לצורך - חייב, שלא לצורך - פטור.												קו:		
חיה ועוף שברשותו, הצדן - פטור, והחובל בהן - חייב.												קו:		
מדקתני החובל בהן חייב מכלל דאית להו עור, מאן תנא?										^		קו:		
רבי יוחנן בן נורי היא		שמואל:									!	קו:		
שמנה שרצים יש להן עורות.		דתנן, רבי יוחנן בן נורי									!	קו:		
אפילו תימא רבנן, עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי יוחנן בן נורי - אלא לענין טומאה, דכתיב (ויקרא יא) אלה הטמאים לכם - לרבות שעורותיהן כבשרן. אבל לענין שבת - אפילו רבנן מודו.		רבה בר רב הונא אמר רב:									!	קו:		
ולענין שבת לא פליגי?											⚡	קו:		
הצד אחד משמנה שרצים האמורים בתורה - החובל בהן חייב, דברי רבי יוחנן בן נורי.		והתניא: [רבי יוחנן בן נורי]									⚡	קו:		
אין עור אלא למה שמנו חכמים.		חכמים:									⚡	קו:		
אדרבה, למה שמנו חכמים אין להם עור											⚡	קו:		
הכי קאמר: [חכמים] אין עור חלוק מבשר אלא למה שלא מנו חכמים.		ואמר אביי:									⚡	קו:		
הא למה שמנו חכמים קאמר		אמר ליה רבא:									⚡	קו:		
[הכי קאמר: [חכמים] אין עור מטמא כבשר אלא למה שמנו חכמים.		אלא אמר רבא:									■	קו:		
מכלל דרבי יוחנן בן נורי, הגך נמי דלא מנו חכמים - מטמאין											⚡	קו:		
שמנה שרצים יש להן עורות ולא מטמאין.		והא קתני, רבי יוחנן בן נורי:									⚡	קו:		
תריץ הכי, וחכמים אמרים: לענין טומאה - אין עור למה שמנו חכמים.		רב אדא בר מתנה:									■	קו:		
ואכתי, לענין שבת לא פליגי?											⚡	קו:		
הצד אחד משמנה שרצים האמורים בתורה, החובל בהן - חייב בשרצים שיש להן עורות.		והתניא: [ת"ק]									⚡	קו:		
ואיזו היא חבורה שאינה חוזרת - נצרך הדם אף על פי שלא יצא.											⚡	קו:		
שמנה שרצים יש להן עורות.		רבי יוחנן בן נורי:									⚡	קו:		
מאן תנא קמא - רבי יהודה, דאזיל בתר גישתא.		רב אשי:									!	קו:		
הלטאה כחולדה.		דתנן, רבי יהודה:									!	קו:		
אבל רבנן דפליגי עליה דרבי יוחנן לענין טומאה - לענין שבת מדוד ליה.											!	קו:		
אי הכי, האי דברי רבי יוחנן בן נורי? דברי רבי יוחנן ומחלוקתו מיבעי ליה											⚡	קו:		
תני דברי רבי יוחנן בן נורי ומחלוקתו.											!	קו:		
מנין לחבורה שאינה חוזרת?		בעא מיניה לוי מרבי:									^	קו:		
דכתיב (ירמיהו יג) - היהפך כושי עורו ונמר חברבתיו. מאי חברבתיו, אילימא דקאי ריקמי ריקמי, האי ונמר חברבתיו? נמר גונוני מבעי ליה אלא ככושי, מה עורו דכושי אינה חוזרת - אף חבורה אינה חוזרת.		[רבי]									!	קו:		
ושאר שקצים כל.											■	קו:		

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p> מקרא-key: </p>											
שבת-שמונה שרצים		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא															
הא הורגן - חייב, מאן תנא?															קו:
רבי אליעזר היא	רבי ירמיה:														קו:
ההורג כינה בשבת - כהורג גמל בשבת.	דתניא, רבי אליעזר:														קו:
עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי אליעזר אלא בכינה, אינה פרה ורבה. אבל שאר שקצים ורמשים דפרין ורבין - לא פליגי. ושניהם לא למדוה אלא מאילים	מתקיף לה רב יוסף:														קו:
כאילים, מה אילים שיש בהן נטילת נשמה - אף כל שיש בו נטילת נשמה.	רבי אליעזר סבר:														קו:
כאילים, מה אילים דפרין ורבין - אף כל דפרה ורבה.	רבנן סברי:														קו:
וכינה אין פרה ורבה?	אמר ליה אביי:														קו:
יושב הקדוש ברוך הוא וזן מקרני ראמים ועד ביצי כינים	והאמר מר:														קו:
מינא הוא דמיקרי ביצי כינים.															קו:
טפויי וביצי כינים	והתניא:														קו:
מינא הוא דמיקרי ביצי כינים.															קו:
והרי פרעוש דפרה ורבה.															קו:
הצד פרעוש בשבת, רבי אליעזר מחייב	ותניא: [רבי אליעזר]														קו:
ורבי יהושע פוטך	רבי יהושע:														קו:
צידה אהריגה קרמית? עד כאן לא פליגי רבי אליעזר ורבי יהושע, אלא דמר סבר: דבר שאין במינו ניצוד - חייב, ומר סבר: פטור. אבל לענין הריגה - אפילו רבי יהושע מודה.	רב אשי:														קו:
הצדן לצורך חייב וכו'.															קו:
מאן תנא?															קו:
רבי שמעון היא, דאמר מלאכה שאין צריכה לגופה - פטור עליה.	רב יהודה אמר רב:														קו:
המפיס מורסא בשבת, אם לעשות לה פה - חייב, אם להוציא ממנה לכה - פטור.	איכא דמתני לה אהא:														קו:
מאן תנא?															קו:
רבי שמעון היא, דאמר מלאכה שאין צריכה לגופה - פטור עליה.	רב יהודה אמר רב:														קו:
הצד נחש בשבת, אם מתעסק בו שלא ישכנו - פטור, אם לרפואה - חייב.	ואיכא דמתני לה אהא:														קו:
מאן תנא?															קו:
רבי שמעון היא, דאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה - פטור עליה.	רב יהודה אמר רב:														קו:
השולה דג מן הים, כיון שיבש בו כסלע - חייב.	שמואל:														קו:
ובין סנפיריו.	רבי יוסי בר אבין:														קו:
לא תימא יבש ממש, אלא אפילו דעבד רירי.	רב אשי:														קו:
הושיט ידו למעי בהמה ודלדל עובר שבמיעה - חייב.	מר בר המדורי אמר שמואל:														קו:
מאי טעמא?															קו:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		<p>א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>												
שבת-שמונה שרצים		מאן דאמר														
מימרא																
מנין לדם שהוא אדם?		[קרנא]														קה.
שנאמר (מלכים ב ג) ויראו מואב מנגד את המים אדמים כדם.		[רב]														קה.
מניין למילה שבאותו מקום?		[קרנא]														קה.
נאמר כאן ערלתו ונאמר להלן ערלתו, מה להלן דבר שעושה פרי - אף כאן דבר שעושה פרי.		[רב]														קה.
אימא לבו, דכתיב (דברים י) ומלת את ערלת לבככם, אימא אזנו, דכתיב (ירמיהו ו) הנה ערלה אזנם?		[קרנא]														קה.
דנין ערלתו תמה מערלתו תמה, ואין דנין ערלתו תמה מערלת שאינה תמה.		[רב]														קה.
אמר ליה: מאי שמך?		[רב]														קה.
קרנא.		[קרנא]														קה.
אמר ליה: יהא רעוא דתיפוק ליה קרנא בעיניה.		[רב]														קה.
לסוף עייליה שמואל לביתה, אוכליה נהמא דשערי וכסא דהרסנא, ואשקייא שיכרא, ולא אחוי ליה בית הכסא, כי היכי דלישתלשל.		[שמואל]														קה.
לייט רב ואמר: מאן דמצערין - לא לוקמוה ליה בני. וכן הוה.		[רב]														קה.
כתנאי:																קה.
מניין למילה שבאותו מקום - נאמר כאן ערלתו ונאמר להלן ערלתו מה להלן דבר שעושה פרי, אף כאן דבר שעושה פרי, דברי רבי אישיה.		[רבי אישיה]														קה.
אינו צריך, הרי הוא אומר (בראשית יז) וערל זכר אשר לא ימול את בשר ערלתו - מקום שניכר בין זכרות לנקבות.		[רבי נתן]														קה.
כותבין תפילין על גבי עור בהמה טהורה, ועל גבי עור חיה טהורה, ועל גבי עור נבלות וטרפות שלהן. ונכרות בשערין, ונתפרות בגידן, והלכה למשה מסיני שהתפילין נכרות בשערין ונתפרות בגידן. אבל אין כותבין לא על גבי עור בהמה טמאה, ולא על גבי עור חיה טמאה, ואינו צריך לומר על גבי עור נבלה וטרפה שלהן, ואין נכרכין בשערין ואין נתפרות בגידן.		תנו רבנן:														קה.
וזה שאילה שאל ביתוסי אחד את רבי יהושע הגרסי: מניין שאין כותבין תפילין על עור בהמה טמאה? - דכתיב למען תהיה תורת ה' בפניך - מדבר המותר בפניך. - אלא מעתה על גבי עור נבלות וטרפות אל יכתבו אמר לו: אמשול לך משל, למה הדבר דומה, לשני בני אדם שנתחייבו הריגה למלכות, אחד הרגו מלך ואחד הרגו איספקליטור, איזה מהן משובח? הוי אומר: זה שהרגו מלך.		[רבי יהושע הגרסי]														קה.
אלא מעתה יאכלן																קה.
אמר ליה: התורה אמרה (דברים יד) לא תאכלו כל נבלה ואת אמרת יאכלו?		[רבי יהושע הגרסי]														קה.
אמר ליה: קאלוס.																קה.
אין עושין הילמי בשבת, אבל עושה הוא את מי המלח, וטובל בהן פתו, ונותן לתוך התבשיל.		[ת"ק]														קה.
והלא הוא הילמי, בין מרובה ובין מועט? ואלו הן מי מלח המותרין - נותן שמן לכתחלה לתוך המים או לתוך המלח.		[רבי יוסי]														קה.
מאי קאמר?																קה.
אין עושין מי מלח מרובין, אבל עושה הוא מי מלח מועטין.		רב יהודה אמר שמואל, הכי קאמר: [ת"ק]														קה.
והלא הוא הילמי בין מרובין בין מועטין.		[רבי יוסי]														קה.
רבי יוסי, לאסור או להתיר?		איבעיא להו:														קה.
להתיר, מדלא קתני רבי יוסי אוסר.		רב יהודה:														קה.
הא מדקתני סיפא ואלו הן מי מלח המותרין - מכלל דרבי יוסי לאסור		אמר ליה רבה:														קה.

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-שאלה question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
שבת-שמונה שרצים	מימרא	מאן דאמר														
	לאסור.	אלא אמר רבה:												!	◇	קה:
	לאסור.	וכן אמר רבי יוחנן:														קה:
	אין עושין מי מלח מרובין לתת לתוך הכבשין שבתוך גיסטרא, אבל עושה הוא מי מלח מועטין, ואוכל בהן פתו ונותן לתוך התבשיל.	תניא נמי הכי: [ת"ק]	◆													קה:
	וכי מפני שהללו מרובין והללו מועטין, הללו אסורין והללו מותרין? יאמרו: מלאכה מרובה - אסורה, מלאכה מועטת - מותרת - אלא: אלו ואלו אסורין הן, ואלו הן מי מלח המותרין - נותן שמן ומלח, או שמן ומים, ובלבד שלא יתן מים ומלח לכתחלה.	רבי יוסי:	◆													קה:
	(עזין צנון ואתרוג סימן).														◇	קה:
	אין עושין מי מלח עזין.	תני רבי יהודה בר חביבא:													◇	קה:
	מאי מי מלח עזין?													▲		קה:
	כל שהביצה צפה בהן.	רבה ורב יוסף בר אבא דאמרי תרווייהו:												!	◇	קה:
	וכמה?													▲		קה:
	תרי תילתי מילהא ותילתא מיא.	אביי:												!	◇	קה:
	למאי עבדי לה?													▲		קה:
	למוריסא.	רבי אבהו:												!	◇	קה:
	אין מולחין צנון וביצה בשבת.	תני רבי יהודה בר חביבא:													◇	קה:
	צנון - אסור, וביצה - מותרת.	רב חזקיה משמיה דאביי:													◇	קה:
	מריש הוה מלחנא פוגלא, אמינא: אפסודי קא מפסידנא ליה	רב נחמן:													◇	קה:
	פוגלא חורפי מעלי.	דאמר שמואל:													◇	קה:
	במערבא מלחי כישרי כישרי	כיון דשמענא להא, דכי אתא עולא ואמר:													◇	קה:
	ממלח - לא מלחנא, טבולי - ודאי מטבילנא.														◇	קה:
	אתרוג צנון וביצה, אילמלא קליפתן החיצונה - אינן יוצאין מבני מעיים לעולם.	תני רבי יהודה בר חביבא:													◇	קה:
	מעולם לא טבע גברא בימא דסדום.	כי אתא רב דימי אמר:													◇	קה:
	הפוכה סדום, והפוכה מילה גברא הוא דלא טבע, כשורא טבע?	רב יוסף:													◇	קה:
	לא מיבעיא קאמר, לא מבעיא כשורא - דאפילו בכל מימות שבעולם לא טבע, אלא אפילו גברא דטבע בכל מימות שבעולם - בימא דסדום לא טבע.	אמר ליה אביי:													◇	קה:
	למאי נפקא מינה?														◇	קה:
	כי הא, דרבין הוה שקיל ואזיל אחוריה דרבי ירמיה אגודא דימא דסדום, אמר ליה: מהו למימשי מהני מיא בשבת?	[רבין]												!	◇	קה:
	שפיר דמי.	אמר ליה: [רבי ירמיה]												!	◇	קה:
	מהו למימץ ולמיפתח?	[רבין]												!	◇	קה:
	זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי	אמר ליה: [רבי ירמיה]												!	◇	קה:

<p> disputants-חולקים central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת story-מעשה key-מקרא: </p>		<p> statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה answer-תירוץ proof-ראיה </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-שמונה שרצים	מימרא	מאן דאמר												
	יין בתוך העין - אסור, על גב העין - מותר	דאמר רבי זורא, זימנין אמר לה משמיה דרב מתנה וזימנין אמר לה משמיה דמר עוקבא, ותרוייהו משמיה דאבהו דשמואל ולוי אמרין: חד: [אבהו דשמואל/לוי]												קה:
	רוק תפל, אפילו על גב העין - אסור.	וחד: [אבהו דשמואל/לוי]												קה:
	תסתיים דאבהו דשמואל הוא דאמר: יין בתוך העין - אסור, על גב העין - מותר.													קה:
	שורה אדם פיתו בין ונותנו על גב העין בשבת.	מדאמר שמואל:												קה:
	דשמיעא ליה ממאן? לאו דשמיעא ליה מאבהו?													קה:
	וליעמיך													קה:
	רוק תפל, אפילו על גב העין אסור	הא דאמר שמואל:												קה:
	דשמיעא ליה ממאן?													קה:
	אילימא דשמיעא ליה מאבהו													קה:
	אלא לוי ולא חדא אמר?													קה:
	אלא: חדא דשמיעא ליה מאבהו, וחדא - שמיעא ליה מלוי, ולא ידעינן הי מאבהו הי מלוי.													קה:
	שורה אדם קילורין מערב שבת ונותן על גב עינו בשבת ואינו חושש.	מר עוקבא אמר שמואל:												קה:
	בר ליואי הוי קאי קמיה דמר עוקבא, חזייה דהוה מייץ ופתח	[מר עוקבא]												קה:
	כולי האי ודאי לא שרא מר שמואל.	אמר ליה: [בר ליואי]												קה:
	שלח ליה רבי ינאי למר עוקבא: לישדר לן מר מהנדך קילורין דמר שמואל	[רבי ינאי למר עוקבא]												קה:
	שלח ליה: שדורי משדרנא לך, דלא תימא צר עין אנא.	[מר עוקבא]												קה:
	טובה טיפת צונן שחרית, ורחיצת ידים ורגלים בחמין ערבית, מכל קילורין שבעולם.	אלא הכי אמר שמואל:												קה:
	טובה טיפת צונן שחרית, ורחיצת ידים ורגלים ערבית, מכל קילורין שבעולם.	תניא נמי הכי, אמר רבי מונא משום רבי יהודה:												קה:
	יד לעין - תיקצין, יד לחוטם - תיקצין, יד לפה - תיקצין, יד לאוזן - תיקצין, יד לחסודה - תיקצין, יד לאמה - תיקצין, יד לפי טבעת - תיקצין, יד לגיגית - תיקצין. יד מסמא, יד מחרשת, יד מעלה פוליפוס.	הוא היה אומר: [רבי יהודה]												קה:
	בת חורין היא זו, ומקפדת עד שירחוץ ידיו שלש פעמים.	תניא, רבי נתן:												קט.
	פוך מעביר בת מלך, ופוסק את הדמעה, ומרבה שיער בעפעפים.	רבי יוחנן:												קט.
	פוך מעביר בת מלך, ופוסק את הדמעה, ומרבה שיער בעפעפים.	תניא נמי הכי, רבי יוסי:												קט.
	עלין אין בהם משום רפואה.	ואמר מר עוקבא אמר שמואל:												קט.
	כוסברתא אין בה משום רפואה.	רב יוסף:												קט.
	כשות אין בהן משום רפואה.	רב ששת:												קט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

שבת-שמונה שרצים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קט:
מימרא	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:												קט:
אימור דפליגי לענין טומאה וטהרה, לענין שבת מי שמעת לה?	לא קשיא, הא - דאישתהי, הא - דלא אישתהי.												קט:
במאי אוקימתא לכתרייתא - דלא אישתהי, אי דלא אישתהי - אפילו במי משרה נמי	דהתניא:												קט:
רוחצין במי טבריא ובמי משרה וכימה של סדום, ואף על פי שיש לו חטטים בראשו. במה דברים אמורים - שלא נשתהא, - אבל נשתהא - אסור													קט:
אלא, ים הגדול אים הגדול לא קשיא הא - ביפין שבו, הא - ברעים שבו. מי משרה אמי משרה נמי לא קשיא הא - דאישתהי. הא - דלא אישתהי.													קט:
אין אוכלין איוביון בשבת, לפי שאינו מאכל בריאים. אבל אוכל הוא את יועור, ושותה אבוברואה.													קט:
כל האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל המשקין שותה, חוץ ממי דקלים וכוס עיקרון, מפני שהן לירוקה. אבל שותה הוא מי דקלים לצמא, וסך שמן עיקרון שלא לרפואה.	רבי יוסף:												קט:
אזוב - אברתה בר מג, איוביון - אברתה בר הינג.	עולא:												קט:
מרוא חיורא.	עולא [רב שמואל בר יהודה]												קט:
עולא איקלע לבי רב שמואל בר יהודה, איתו לקמיה מרוא חיורא, אמר: היינו אזוב דכתיב באורייתא.	רב פפי:												קט:
שומשוק.	רב ירמיה מדיפתי:												קט:
כוותיה דרב פפי מסתברא	דתנן:												קט:
מצות אזוב - שלשה קלחין ובהן שלשה גבעולין.													קט:
ושומשוק הוא דמשכחא הכי.													קט:
למאי אכלי ליה													קט:
לקוקאיני													קט:
במאי אכלי ליה													קט:
בשבע תמרי אוכמתא													קט:
ממאי הויא													קט:
מקימחא דשערי דחליף עליה ארבעין יומין.													קט:
אבל אוכל הוא את יועור.													קט:
מאי יועור?													קט:
פונק.													קט:
למאי אכלי לה													קט:
לארקתא.													קט:
במאי אכלי לה													קט:
בשבע תמרי חיורתא.													קט:
ממאי הויא													קט:
מאומצא ומיא אליבא ריקנא, ומבישרא שמנא אליבא ריקנא, ומבישרא דתורא אליבא ריקנא, מאמגוזא אליבא ריקנא, ומגירי דרוביא אליבא ריקנא, ומשתי מיא אבתריה.													קט:

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < story-מעשה-story O </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p> מקרא-key: </p>																				
שבת-שמונה שרצים		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ	
ואי לא - ליבלע תחלי חיוורתא																								קט:
ואי לא - ליתב בתעניתא. וליתי בישרא שמנא ולישדי אגומרי ולימיץ גרמא וליגמע חלא																								קט:
חלא לא, משום דקשי לכבדא.	איכא דאמרי:																							קט:
ואי לא - לית גורדא דאסינתא דגרידא מעילאי לתתאי ולא מתתאי לעילאי דילמא נפקא אידי פומיה, ולישלקה בשיכרא בי שיבבי, ולמחר נסכרין לנקבין דדיה, ולישתי. וכי מפני - מפני אפשיחה דדקלא.																								קט:
ושותין אבוברואה.																								קט:
מאי אבוברואה?																								קט:
חומטריא.																								קט:
מאי חומטריא?																								קט:
חוטרא יחדאה.																								קט:
למאי עבדי לה																								קט:
לגילויא.																								קט:
ואי לא - ליתי חמשא כלילי, וחמשא כוסתא דשיכרא, ונישלוקינהו בהדי הדדי עד דקיימא אאנפקא, ונישתי.																								קט:
אימיה דרב אחדבוי בר אמי עבדה ליה לההוא גברא חד כלילא וחד כוסתא דשיכרא, שלקה ואישקיתה ושגרא תנורא וגרפתיה, ואותביתה לבינתא בגוויה ונפק כהוצא ירקא.																								קט:
רביעא דחלבא מעיזא חיוורתא.	רב אויא:																							קט:
ליתית אתרוגא חליתא, ולחייקה ולימלייה דובשא, ולותבה בי מיללי דנורא וליכליה.	רב הונא בר יהודה:																							קט:
מי רגלים בני ארבעים יום, ברוזא - לזיבורא, רביעא - לעקרבא, פלגא ריבעא - לגילויא, ריבעא - אפילו לכשפים מעלו.	רבי חנינא:																							קט:
אניגרון, ואבנגר, ותיריקה - מעלו בין לגילויא בין לכשפים.	רבי יוחנן:																							קט:
האי מאן דבלע חוירא לוכליה כשותא במילחא וליריהטיה תלתא מילי.																								קט:
רב שימי בר אשי חזייה לההוא גברא דבלע חוירא, אידמי ליה כפרשא, אוכליה כשותא במילחא, וארהטיה קמיה תלתא מילי ונפק מיניה גובי גובי.																								קט:
רב שימי בר אשי בלע חוירא, אתא אליהו אידמי ליה כפרשא, אוכליה כשותא במילחא, וארהטיה קמיה תלתא מילי ונפק מיניה גובי גובי.	איכא דאמרי: [רב שימי בר אשי]																							קט:
האי מאן דטרקיה חוירא, ליתי עוברא דחמרא חיוורתא וליקרעיה ולותביה עילויה, והני מילי דלא אישתכח טרפה.																								קט:
ההוא בר קשא דפומבדיטא דטרקיה חוירא. הוה תליסר חמרי חיוורתא בפומבדיטא, קרעיהו לכולהו ואשתכחו טרפה. הואי חדא בההוא גיסא דפומבדיטא, עד דאזלי מייתי לה - אכלה אריה.																								קט:
דילמא חוירא דרבנן טרקה, דלית ליה אסותא, דכתיב (קהלת י) ופרץ גדר ישכנו נחש.	אמר להו אביי:																							קט:
אין, רבי. דכי נח נפשיה דרב, גזר רב יצחק בר ביסנא דליכא דלימטייה אסא וגידמי לבי הילולא [בטבלא], ואזל איהו אמטי אסא וגידמי לבי הילולא בטבלא, טרקה חוירא ומית.	אמרו ליה:																							קט:
האי מאן דכרכיה חוירא - לינחות למיא, וליסחוף דיקולא ארישא ולהדקיה מיניה, וכי סליק עילויה - לישדיה למיא וליסלוק ולית.																								קט:
האי מאן דמיקני ביה חוירא, אי איכא חבריה בהדיה - לירכביה ארבע גרמדי, ואי לא - לישואר נגרא, ואי לא - ליעבר נהרא. ובליליא - לותביה לפוריא אארבעה חביתא, וניגני בי כוכבי, ולייתי ארבעה שונרי וליסרינהו בארבעה כרעי דפורייה, וליתי שחפי ולישדי התם, דכי שמע קלי אכלי ליה.																								קט:
האי מאן דרהיט אבתריה - ליריהיט בי חלתא.																								קט:
האי איתתא דחזיא חוירא, ולא ידעה אי היב דעתיה עילויה אי לא יהיב דעתיה עילויה, תשלח מאנה ונשדייה קמיה, אי מכרך בהו - דעתיה עילויה, ואי לא - לא יהיב דעתיה עילויה.																								קט:

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story O מקרא-key: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ? question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>												
שבת-שמונה שרצים		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי תקנתה													▲	קי.
תשמש קמיה.													◊	קי.
כל שכן דתקיף ליה יצריה. אלא, תשקול ממוזה ומטופרה ותשדי ביה, ותימא: דישתנא אנא.	איכא דאמרי:												!	קי.
האי איתתא דעייל בה חיויא, ליפסעה ולתבוה אתרתי חביתא, וליתי בישראל שמנה ולישדי אגומרי, וליתי אנגא דתחלי וחמרא ריחתנא, ולותבו התם וליטרוקניהו בהדי הדדי, ולינקוט צבתא בידה, דכי מירח ריחא - נפיק ואתי. ולישקליה וליקלייה בנורא, דאי לא - הדר עילוה.													◊	קי.
כל האוכלין כו.													■	קי. <
כל האוכלין לאיתויי מאי?													▲	קי.
לאיתויי טחול לשינים, וכרשינן לבני מעיים.													!	קי.
כל המשקין לאיתויי מאי?													▲	קי.
לאיתויי מי צלפין בחומץ.													!	קי.
מהו לשתות מי רגלים בשבת?	רבינא לרבא:												▲	קי.
כל המשקין שותה - ומי רגלים לא שתו אינשי.	אמר ליה: [רבא] תנינא:												!	קי.
חוזן ממי דקלים.													■	קי. <
חוזן ממי דקרים.	תנא:												■	קי.
מאן דתנא מי דקרים - שהם דוקרים את המרה, ומאן דאמר מי דקלים - שיוצאן מן שני דקלי.													◊	קי.
מאי מי דקלים?													▲	קי.
תרתי תלאי איכא במערבא, ונפקא עינא דמיא מבינייהו, כסא קמא - מרפי, אידך - משלשל, ואידך - כי היכי דעיילי הכי נפקי.	רבה בר ברונא:												!	קי.
לדידי שתי שיכרא דבבלאי ומעלי מינייהו.	עולא:												◊	קי.
והוא דלא רגיל ביה ארבעין יומין.													■	קי.
זיתום המצרי - תילתא שערי, ותילתא קורטמי, ותילתא מילחא.	רב יוסף:												!	קי.
תילתא חזי, ותילתא קורטמי, ותילתא מילחא	רב פפא:												!	קי.
וסימניך: סיסאני.													■	קי.
ושתי להו בין דבחא לעצרתא, דקמיט - מרפי ליה, ודרפי - קמיט ליה.													■	קי.
וכוס עקרין.													■	קי. <
מאי כוס עקרין?													▲	קי.
לייתי מתקל זוזא קומא אלכסנדריא, ומתקל זוזא גביא גילא, ומתקל זוזא כורכמא רישקא, ולישחיקנהו בהדי הדדי.	רבי יוחנן:												!	קי.
לזבה - תלתא בחמרא ולא מיעקרא, לירקונא - תרין בשיכרא ומיעקר.													◊	קי.
לזבה תלתא בחמרא ולא מיעקרא													■	קי.
ואי לא - לייתי תלתא קפיו שמכי פרסאי, ונישלוק בחמרא, ונשקייח, ונימא לה: קום מזוביך.													■	קי.

Talmud Navigator

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת < מעשה-story O </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■ </p>		<p> מקרא-key: </p>										
שבת-שמונה שרצים		מאן דאמר		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
הרצה שיסרס תרנגול, יטול כרבלתו, ומסתרס מאליו.	דאמר רבי יוחנן:													קיא
רמות רוחא הוא דנקיטא ליה	והאמר רב אשי:													קיא
אלא בסריס.														קיא
הכל מודים במחמץ אחר מחמץ שהוא חייב, שנאמר (ויקרא ו) לא תאפה חמץ (ויקרא ב) לא תעשה חמץ. במסרס אחר מסרס - שהוא חייב, שנאמר (ויקרא כב) ומעוך וכתות ונתוך וכרות, אם על כרות חייב - על נתוך לא כל שכן אלא: להביא נתוך אחר כורת שהוא חייב.	והאמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:													קיא
ואלא: בוקן.														קיא
הן הן החזירוני לנערות?	והאמר רבי יוחנן:													קיא
אלא באשה.														קיא
על שניהם הוא אומר (בראשית א) ויברך אותם אלהים ויאמר להם פרו ורבו	ולרבי יוחנן בן ברוקא, דאמר:													קיא
מאי איכא למימר?														קיא
בזקינה, אי נמי: בעקרה.														קיא
החושש בשיניו לא יגמע בהן את החומץ, אבל מטבל הוא כדרכו, ואם נתרפא - נתרפא.														קיא
החושש במתניו לא יסוך יין וחומץ, אבל סך הוא את השמן, ולא שמן וורד.														קיא
בני מלכים סכין שמן ורד על מכותיהן, שכן דרכן לסוך בחול.														קיא
כל ישראל בני מלכים הם.	רבי שמעון:													קיא
תנן החושש בשיניו לא יגמע בהן את החומץ	רמי ליה רב אחא אריכא, דהוא רב אחא בר פפא, לרבי אבהו:													קיא
למימרא דחומץ מעלי לשינים														קיא
והכתיב (משלי י) כחמץ לשינים וכעשן לעינים														קיא
לא קשיא, הא - בקיוהא דפרי, הא - בחלא.														קיא
ואיבעית אימא: הא והא בחלא, הא - דאיכא מכה, הא - דליכא מכה, איכא מכה - מסי, ליכא מכה - מרפי.														קיא
לא יגמע בהן את החומץ.														קיא
לא יגמע ופולט, אבל מגמע ובולע	והתניא:													קיא
כי תנן נמי מתניתין - מגמע ופולט תנן.	אביי:													קיא
אפילו תימא מגמע ובולע, כאן - לפני טיבול, כאן - לאחר טיבול.	רבא:													קיא
ונימא: מדלפני טיבול שרי, לאחר טיבול נמי שרי? דשמעינן ליה לרבא דאית ליה הואיל.														קיא
ליכא מידי דבשבת שרי וביום הכפורים אסור, הואיל דבשבת שרי - ביום הכפורים נמי שרי?	דאמר רבא:													קיא
הדר ביה רבא מהך.														קיא
ממאי דמהך הדר ביה, דילמא מההיא הדר ביה?														קיא
לא סלקא דעתך														קיא

<p> disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה O מקרא-kev: </p>		<p> statement-מימרא ■ challenge-קושיא ⚡ question-שאלה ^ answer-תירוץ ! ראיה-proof ■ </p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
שבת-שמונה שרצים	מימרא	מאן דאמר												
כל הייבי טבילות טובלין כדרכן, בין בתשעה באב בין ביום הכפורים.	דתניא:	■ !											◊	קיא.
החושש במתניו כו.													■	קיא.
הלכה כרבי שמעון.	רבי אבא בר זבדא אמר רב:												◊	קיא.
למימרא דרב כרבי שמעון סבירא ליה?												⚡		קיא.
האי מסוכרייא דנזייתא אסור להדוקיה ביומא טבא	והאמר רב שימי בר חייא משמיה דרב:											⚡	◊	קיא.
בההיא אפילו רבי שמעון מודה												!		קיא:
מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות.	דאביי ורבא דאמרי תרווייהו:											!	◊	קיא:
הלכה כרבי יהודה	והאמר רב חייא בר אשי אמר רב:											⚡	◊	קיא:
הלכה כרבי שמעון.	ורב חנן בר אמי אמר שמואל:											⚡	◊	קיא:
הלכה כרבי יהודה	ורב חייא בר אבין מתני לה בלא גברי - רב:											⚡	◊	קיא:
הלכה כרבי שמעון	שמואל:											⚡	◊	קיא:
הלכה כרבי שמעון - ולא מטעמיה.	אלא אמר רבא: אני וארי שבחבורה תרגימנא, ומנו רבי חייא בר אבין:											!	◊	קיא:
מאי הלכה כרבי שמעון ולא מטעמיה?												^		קיא:
אילמא הלכה כרבי שמעון - דשרי, ולא מטעמיה - דאילו רבי שמעון סבר: מסי, ורב סבר: לא מסי.												!		קיא:
וסבר רב לא מסי? והא מדקתני: בני מלכים סכין על גבי מכותיהן שמן וורד - מכלל דמסי:												⚡		קיא:
אלא: הלכה כרבי שמעון - דשרי, ולא מטעמיה - דאילו רבי שמעון סבר: אף על גב דלא שכיח - שרי, ורב סבר: אי שכיח - אין, ואי לא שכיח - לא, ובאתרא דרב שכיח משחא דוורדא.												!	◊	קיא:
הדרן עלך שמנה שרצים													◊	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת-story-מעשה- O</p>		<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- ! answer-ראיה- proof-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
שבת-ואלו קשרים		מאן דאמר															
מימרא																	
לעולם אליבא דרבי יהודה, אימא: וכן לחליצה והא קמשמע לן דכי אמרין הלצה של שמאל בשל ימין חליצה כשרה - היכא דלמילתיה מנא הוא, אבל הכא - למילתיה לאו מנא הוא.				!													קוב:
ומי אמר רבי יוחנן הכי?					ז												קוב:
הלכה כסתם משנה		והאמר רבי יוחנן:			ז												קוב:
סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותיקנה - טמא מדרס		ותנן:			ז												קוב:
מאי לאו - לא שנת פנימית, ולא שנת חיצונית?					ז												קוב:
לא, פנימית דוקא.					!												קוב:
אבל חיצונית מאי - טהור? אי הכי, אדתינן נפסקה שניה ותיקנה טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס נפלוג בדידה: במה דברים אמורים - שנפסקה פנימית, אבל חיצונית - טהור					ז												קוב:
תהא משנתנו בסנדל שיש לו ארבע אזנים וארבע תרסותים, שלא לשבור דבריו של רבי יוחנן.		רב יצחק בן יוסף:			!												קוב:
הלכה כרבי יהודה		כי אתא רבין אמר רב חנן בר אבא אמר רב:		◆	■												קוב:
אין הלכה כרבי יהודה.		ורבי יוחנן אמר:		◆	■												קוב:
ומי אמר רבי יוחנן הכי? והא מדמתרין רבי יוחנן אליבא דרבי יהודה, שמע מינה כרבי יהודה סבירא ליה					ז												קוב:
אמוראי ניהו, ואליבא דרבי יוחנן.					!												קוב:
כל כלי בעלי בתים - שיעורן כרמונים.		תנו התם:													■		קוב:
ניקב כמוציא זית, וסתמו, וחזר וניקב כמוציא זית, וסתמו, עד שהשלימו למוציא רימון, מהו?		רבי חזקיה:													▲		קוב:
סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותיקנה - טמא מדרס, נפסקה שניה ותיקנה - טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס		אמר ליה רבי יוחנן: רבי, שנית לנו:													!		קוב:
מאי שנת ראשונה - דהא קיימא שניה, שניה נמי - מתקנה ראשונה		ואמרין לך:			ז										!		קוב:
פנים חדשות באו לכאן.		ואמרת לן עליה:			!										!		קוב:
הכא נמי - פנים חדשות באו לכאן.															!		קוב:
קרי עליה: לית דין בר אינש		[חזקיה]													○		קוב:
כגון דין בר אינש		איכא דאמרי:													○		קוב:
אם ראשונים בני מלאכים - אנו בני אנשים, ואם ראשונים בני אנשים - אנו כחמורים, ולא כחמורו של רבי חנינא בן דוסא ושל רבי פנחס בן יאיר, אלא כשאר חמורים.		רבי זירא אמר רבא בר זימנא:													■		קוב:
ונודות יין ושמן.																■	קוב:
פשיטא															ז		קוב:
לא צריכא, דאית ליה תרתי אוני. מהו דתימא: חדא מינייהו בטולי מבטל לה - קמשמע לן.															!		קוב:
קדירה של בשר																■	קוב:
פשיטא															ז		קוב:
לא צריכא, דאית לה שלאכא. מהו דתימא: בטולי מבטל לה - קמשמע לן.															!		קוב:
רבי אליעזר בן יעקב אומר קושרה כל.																■	קוב:
פשיטא															ז		קוב:

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p><u>מקרא-key</u>:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>⚡ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

שבת-ואלו קשרים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הטומן לפת וצנונות תחת הגפן, אם מקצת עליו מגולין - אינו חושש לא משום כלאים ולא משום שביעית, ולא משום מעשר, וניטלין בשבת.	דתנן:								⚡			
בשדה לא אתי לאשוויי גומות, הכא בבית - אתי לאשוויי גומות.									!			
כלי קיואי, כגון כובד העליון וכובד התחתון, מהו לטלטלן בשבת?	בעא מיניה רבי יוחנן מרבי יהודה בר ליואי:											^
אין מטלטלין.	אמר ליה: [רבי יהודה בר ליואי]											!
מה טעם?												^
לפי שאין ניטלין.												!
מקפלין את הכלים אפילו ארבעה וחמשה פעמים. ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת, אבל לא משבת למוצאי שבת.												■
מקפלין את הכלים, ומציעין את המטות מיום הכיפורים לשבת, וחלבי שבת קריבין ביום הכיפורים, אבל לא של יום הכיפורים בשבת.	רבי ישמעאל:											◆
לא של שבת קריבין ביום הכיפורים, ולא של יום הכיפורים קריבין בשבת.	רבי עקיבא:											◆
לא שנו אלא באדם אחד, אבל בשני בני אדם - לא, ובאדם אחד נמי - לא אמרן אלא בחדשים, אבל בישנים - לא. וחדשים נמי לא אמרן אלא בלבנים, אבל בצבועים - לא. ולא אמרן אלא שאין לו להחליף, אבל יש לו להחליף - לא.	אמרי דבי רבי ינאי:											■
של בית רבן גמליאל לא היו מקפלין כלי לבן שלהן מפני שהיה להן להחליף.	תנא:											■
אם יש לו להחליף - יחליף, ואם אין לו להחליף - ישלשל בבגדיו.	רב הונא:											◆
והא מיתחזי כרמות רוחא	מתקיף לה רב ספרא:											⚡
כיון דכל יומא לא קעביד, והאידנא הוא דקא עביד - לא מיתחזי כרמות רוחא.												!
(ישעיהו נה) וכבדתו מעשות דרכיך, וכבדתו - שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול.												■
וכי הא דרבי יוחנן קרי למאניה מכבדותי.	[רבי יוחנן]											■
מעשות דרכיך - שלא יהא הילוכך של שבת כהילוכך של חול.												◆
ממוצא הפצץ - הפציץ אסורין, הפצי שמים מותרין.												■
ודבר דבר - שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול. דבור - אסור, הרהור - מותר.												◆
בשלמא כולהו - לחיי, אלא שלא יהא הילוכך של שבת כהילוכך של חול מאי היא?												⚡
היה מהלך בשבת ופגע באמת המים, אם יכול להניח את רגלו ראשונה קודם שתעקר שניה - מותר, ואם לאו - אסור.	כי הא דאמר רב הונא אמר רב, ואמרי ליה אמר רבי אבא אמר רב הונא:											!
היכי ליעביד? ליקף - קמפיש בהילוכא, ליעבר - זימנין דמיתווסן מאני מיא, ואתי לידי סחיטה אלא: בהא, כיון דלא אפשר - שפיר דמי.	מתקיף לה רבא:											⚡
מהו לפסוע פסיעה גסה בשבת?	אלא: כדבעא מיניה רבי מרבי ישמעאל ברבי יוסי:											^
וכי בחול מי הותרה? שאני אומר: פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם. ומהדר ליה בקידושא דבי שמי.	אמר לוי: [רבי יוסי]											!
מהו לאכול אדמה בשבת?	בעא מיניה רבי מרבי ישמעאל ברבי יוסי:											^
וכי בחול מי הותרה? שאני אומר: אף בחול אסור, מפי שהוא מלקה.	אמר לוי: [רבי יוסי]											!
כל האוכל מעפרה של בבל - כאילו אוכל מבשר אבותיו	רבי אמר:											■
כאילו אוכל שקצים ורשמים, דכתיב (בראשית ז) וימח את כל היקום וגו'.	יש אומרים:											■

<p> ■ מימרא-statement ^ קושיא-challenge > שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof </p>		<p> ◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key: </p>											
שבת-ואלו קשרים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
למה נקרא שמה שנער - שכל מתי מכול ננערו לשם.	ריש לקיש:											◇	קוג:
למה נקרא שמה מצולה - שכל מתי מכול נצטללו לשם.	רבי יוחנן:											◇	קוג:
כאילו אוכל שקצים ורמשים	יש אומרים:											◇	קוג:
והא ודאי איתמחויי איתמחן												⚡	קוג:
כיון - דמליק גזרו ביה רבנן דהא ההוא גברא דאכל גרישתא, ואכל תחלי, וקדחו ליה תחליה בלביה ומית.	אמרי:											◇	קוג:
(רות ג) ורחצת וסכת ושמת שמלתיך. אמר רבי אלעזר: אלו בגדים של שבת.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
(משלי ט) תן לחכם ויחכם עוד אמר רבי אלעזר: זו רות המואביה ושמואל הרמתי.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
רות - דאילו נעמי קאמרה לה ורחצת וסכת ושמת שמלתיך עליך וירדת הגרן, ואילו בדידה כתיב: ותרד הגרן והדר ותעש ככל אשר צותה חמותה.												◇	קוג:
שמואל, דאילו עלי קאמר ליה (שמואל א, ג) שכב והיה אם יקרא אליך ואמרת דבר ה' כי שמע עבדך ואילו בדידה כתיב ביה: ויבא ה' ויתיצב - ויקרא בפעם בפעם שמואל שמואל ויאמר שמואל דבר כי שמע עבדך ולא אמר דבר ה'.												◇	קוג:
(רות ב) ותלך ותבא ותלקט בשדה. אמר רבי אלעזר: שהלכה ובאת, הלכה ובאת, עד שמצאה בני אדם המהוגנין לילך עמהם.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
(רות ב) ויאמר בעז לנערו הנצב על הקוצרים למי הנערה הזאת, וכי דרכו של בעז לשאול בנערה? אמר רבי אלעזר: דבר חכמה ראה בה, שני שבלין - לקטה, שלשה שבלין - אינה לקטה.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
דבר צניעות ראה בה, עומדות - מעומד, נופלות - מיושב.	במתניתא תנא:											◇	קוג:
(רות ב) וכה תדבקין עם נערוי וכי דרכו של בעז לדבק עם הנשים? - אמר רבי אלעזר: כיון דחזא (רות א) ותשק ערפה לחמותה ורות דבקה בה אמר: שרי לאידבוקי בה.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
(רות ב) ויאמר לה בעז לעת האכל גשי הלם, אמר רבי אלעזר: רמז רמז לה עתידה מלכות בית דוד לצאת ממך, דכתיב ביה הלם, שנאמר (שמואל ב ז) ויבא המלך דוד וישב לפני ה' ויאמר מי אנכי אדני ה' ומי ביתי כי הבאתני עד הלם.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
(רות ב) וטבלת פתך בחמץ אמר רבי אלעזר: מכאן שהחמץ יפה לשרב.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
רמז רמז לה עתיד בן לצאת ממך שמעשיו קשין כחמץ, ומנו - מנשה.	רבי שמואל בר נחמני:											◇	קוג:
(רות ב) ותשב מצד הקצרים אמר רבי אלעזר: מצד הקוצרים, ולא בתוך הקוצרים. רמז רמז לה שעתידה מלכות בית דוד שתתחלק.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
(רות ב) ויצבט לה קלי ותאכל אמר רבי אלעזר: ותאכל - בימי דוד, ותשבע - בימי שלמה, ותתר - בימי חזקיה.	[רבי אלעזר]											◇	קוג:
ותאכל - בימי דוד ובימי שלמה, ותשבע - בימי חזקיה, ותתר - בימי רבי.	איכא דאמרי:											◇	קוג:
אהוריריה דרבי הוה עתיר משבור מלכא.	דאמר מר:											◇	קוג:
ותאכל - בעולם הזה, ותשבע - לימות המשיח, ותתר - לעתיד לבא.	במתניתא תנא:											◇	קוג:
(ישעיהו י) ותחת כבוד יקד יקד כיקוד אש. אמר רבי יוחנן: ותחת כבודו - ולא כבודו ממש.	[רבי יוחנן]											◇	קוג:
רבי יוחנן לטעמיה דרבי יוחנן קרי למאניה מכבודתי.	[רבי יוחנן]											◇	קוג:
ותחת כבודו - תחת כבודו ממש.	רבי אלעזר:											◇	קוג:
תחת כבודו - כשריפת בני אהרן מה להלן - שריפת נשמה וגוף קיים, אף כאן - שריפת נשמה וגוף קיים.	רבי שמואל בר נחמני:											◇	קוג: